

L'administració està obligada a protegir el dret a l'habitatge i reconèixer el racisme tant en l'accés com en el gaudi

- L'Estat delega el dret de l'habitatge a actors privats que no garanteixen ni l'ús social ni el principi de no-discriminació: l'interès econòmic passa per davant de la lògica de protecció social.
- El marc legal reconeix clarament el dret a accedir i a viure en un habitatge sense patir situacions de discriminació ni assetjament. Tanmateix, la inacció de l'administració precaritza i buida de significat aquest dret.

Els casos de racisme en l'àmbit de l'habitatge **no són conflictes puntuals**, sinó que existeix una **omissió sistemàtica dels deures de les administracions** i unes **pràctiques discriminatòries normalitzades** d'agències immobiliàries, propietaris i veïns que obstaculitzen l'accés i el gaudi d'un dret bàsic a les persones migrants i racialitzades com a no blanques.

La discriminació racista en l'àmbit de l'habitatge **és estructural i està molt normalitzada**. I no es concreta únicament en l'accés, sinó que també es dona en el gaudi de l'habitatge. L'informe [InVisibles. L'estat del racisme a Catalunya \(2019\)](#) recull que un **21%** dels casos de discriminació en l'accés als drets socials recollits pel Servei d'Atenció i Denúncia (SAiD) el 2019 responen a **vulneracions del dret d'accés a l'habitatge**. Al mateix temps, un **55%** dels casos **entre particulars**, la tipologia de racisme més denunciada el 2019 al SAiD, es produeixen **dins l'escala de veïns**.

El dret a l'habitatge està reconegut a múltiples textos normatius de caràcter internacional, estatal i autonòmic. En concret a Catalunya, la [Llei 18/2007 del dret a l'habitatge](#) estableix que les administracions han de "*promoure l'erradicació de qualsevol discriminació en l'exercici del dret a l'habitatge, per mitjà de l'establiment de mesures d'acció positiva en favor de col·lectius vulnerables i de la penalització de conductes discriminatòries en l'accés a l'habitatge*" i manifesta clarament que "*totes les persones han de poder accedir a un habitatge i ocupar-lo, sempre que compleixin el requeriments legals i contractuals aplicables a cada relació jurídica, sense patir discriminacions, directes o indirectes, ni assetjament*".

Malgrat això, el dret a l'habitatge i el seu gaudi és un **dret en precari que l'administració no garanteix ni protegeix**.

D'una banda, en el camp de l'**ACCÉS a l'habitatge no s'aplica la normativa vigent**, on es reconeix el dret i la possibilitat d'iniciar un procediment sancionador en cas de discriminació. A més, l'administració no reconeix aquestes situacions com a vulneracions de drets, sinó que les interpreta com un tema de consum i valida que la gestió de l'habitatge estigui en mans del sector privat.

D'altra banda, en el camp del **GAUDI de l'habitatge, la desprotecció encara és major**, ja que l'administració ni es planteja intervenir a partir de la normativa vigent perquè la discriminació es dona en espais privats i íntims, entre veïnes, deixant el tema en mans dels àmbits de convivència, en els serveis municipals de comunitats de veïns i de mediació (en el millor dels casos) on **no s'incorporen ni la dimensió del racisme, ni la vulneració del dret**. A més, les persones racialitzades i migrants **no poden escapar** tan fàcilment d'aquests contextos d'assetjament veïnal, precisament perquè també se les discrimina en l'accés a l'habitatge.

Al mateix temps, el racisme ha imposat un **imaginari social** que atribueix a les famílies racialitzades i migrants, sobretot a mares soles amb fills, característiques com la insolvència econòmica, comportaments depredadors (pel que fa a la conservació del pis), comportaments incívics (pel que fa a soroll i olors) o, fins i tot, una animadversió directa i explícita per part de veïns, propietaris i immobiliàries. El **discurs mediàtic**, que criminalitza les ocupacions i les condicions d'infrahabitatge, alimenta i perpetua aquest imaginari racista.

Amb tot, **regna la impunitat** i manquen mecanismes de denúncia. Ni els serveis de **mediació** ni els **funcionaris judicials** reconeixen el racisme entre particulars i la **vigilància ciutadana** del racisme veïnal és inexistent, lluny de la sensibilització que hi ha en altres àmbits com la violència masclista. **Urgeix que les administracions reconeguin el racisme** com la raó principal que impedeix l'accés i el gaudi de l'habitatge, i que treballin en **desenvolupar polítiques públiques** que garanteixin aquest dret a tothom per igual.